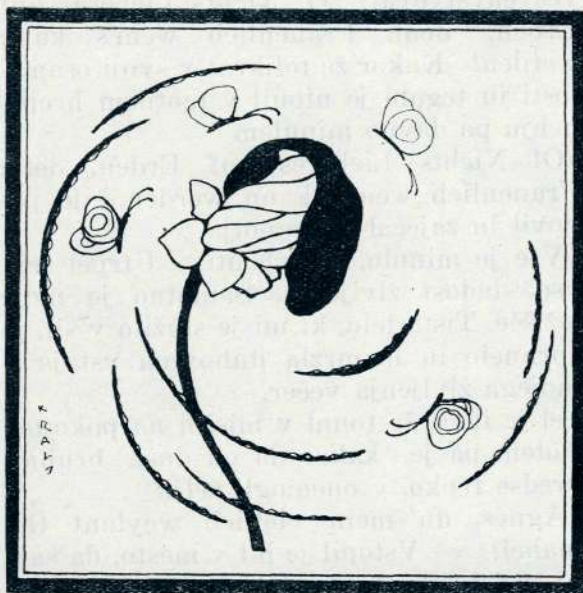

»Here Meister!«

In še ga ni opazil predikant. Rezko je bil sklonil život kakor za skok. Vstopil je v cerkev. Mladec je strmel z odprtimi usti za njim. Potem je stopil s trdo žalostjo v bledem licu nazaj ob hišo nasproti cerkvi in ni odmaknil pogleda od cerkvenih vrat. Potem se je strelovito zasukal in vstopil v hišo. Vrnil se je skoro trenotno z nenavadno težkim dijaškim mečem ob strani. Desnica je nemirno tipala ob ročaju, blede lice pa je bila zalila mlada kri in v očeh se je vžigalo oprezujoče navzgor in navzdol po ulici. Ko se je nekoliko pomiril, se je nasmehnil bridko in zamrmral:

»Here Meister, vahre wohl. Erasmus vigilat.« Bil je Žige Wassermanna mlajši sin, Knafeljev najvernejši orožnik v mestu...

2.

Predikant Knafelj je premotril mrak hladne cerkve in ni našel, da bi bil kdo v njej, in je ugibal, kdo neki mu je odprl. Še vedno bolj nagonsko nego zavedno je stopil k stopnicam, ki so držale v stolp, in je našel tudi tam odprto. Vedra misel se je vnela v njem in je občutil: »Kakor da je vedel, da pridem, in kakor da se mu je kakor meni razodelo, da bom prišel, in naj čaka in odpre, je odprl in ga ne poznam.«

Zavedel se je nagiba, ki ga je bil dvignil s samote na Brdu na pot v prepovedano mu mesto in mu vodil nogo na stopnice v zvonove. Po mrakotnih lestvah se je

živahno pel navzgor in se besedno spominjal klica iz sanj.

»Saj ni imelo obličja, a po glasu sem jo spoznal svojo duhovino in je rekla, naj grem in bom znamenje imel in bo vstalo med zarjo in mrakom noči.«

In še se je spominjal:

»Zbudil sem se iz sna in sem oči odprl in glej! Spal sem z glavo na knjigi in je bilo odprto v Ecehielu na dvanajstem poglavju in sem bral, da poslej nobeno videnje ne bo več prazno.«

Zasopel se je oddahnil v temi sredi lestvâ in ponovil ukaz iz sanj in na glas:

»Pojdi v višavo pod zvonove in boš znamenje imel in bo vstalo med zarjo in mrakom noči!«

»Kakšno znamenje bom imel? Kaj bo vstalo?« je spraševal nezaupno sam v sebi. Tedaj je leglo svetlo od zgoraj in je slišal škripanje tečajev pri pokrovu na lini v zvonove in je zopet verjel, da mu nekdo čudežno odpira. Tajnostna groza mu je zagomazela v život. Krčevito se je oprijel držaja in segal z nogo in roko v lestvo navzgor in sunil v svetlobo pod zvonovi, ki so težki viseli nad njim in je v največjem nihal jezik in mu brnel klobuk, ki ga je bil nekdo zganil. Predikant se je ogledal. Bil je sam. Groza mu je znova zagomazela po hrbtu in se je nezaupljivo ozrl v stolp, odkoder je bil prilezel. In se je šele sedaj obudilo v njegov spomin tisto grozno, ki se je bilo dogodilo tam doli v temi na tretji lestvi. Evangeljski hlapčič je bil pred dvajsetimi leti prilezel cerkveniku Peru podrezovat vrvi in jih je podrezal. Ko pa je hotel nazaj, se mu je hudič popačil iz zvonov in je otročje telebnilo v globel. Tisti nesrečni hlapčič je bil predikantov lastni prvorojenčič.

»V skušnjavah nas ne pusti in od zlega nas reši!« je zamrmral nesrečni oče in se začudil:

»Kako da nisem mislil na tisto? Ali bi bil prešel, da sem mislil?«

Iz vere, da ne bi bil prešel mesta, kjer je še vedno temna krvava pega pričala o smrti njegovega sina, se je zopet usopil v trdno vero, da mu je težavo poti vzela duh, ki ga je bil pozval na pot:

»Znamenje boš imel in bo vstalo med zarjo in mrakom noči!«

4 Stopil je k lini in zaprosil: